

(המסך מעמוד 10)

בסדר היום: פיטור גובה המוצעה. דינו טען כי הגובה ניסים מגרה, מתרשל ב' תפקידו. אך לעומתו טענו מרבית אנשי המקום, כי הגובה — עושה מלאכתו באמונה. כהרף עין קמה מהומה בחדר הישיבה. שולחנות וכסאות עפו באוויר, התנפצו על ראשו של ראש-המועצה. מישוה אף הטיל לעברו מטיל ברזל, וקרא: "הא לך, בוגד!"

עד לבחירות הבאות. המשטרה ער-כה מעצרים והחשודים שוחררו בצרבות. אולם השלום עדיין רחוק משלומי. ראש המועצה סגר את משרדיו, הודיע כי לא יפתחם אלא לאחר שהתוקפים יועמדו לדין. אך לרוב אנשי המקום לא הפריע הדבר כלל. "אם הוא לא רוצה לפתוח", אמר סועל דחק מקומי, שישב לנוח על המעדר תחת עץ, "שלא יפתח. יש לנו זמן עד הבחירות הבאות."

עתיקות

ראש בער ערך

מינהג הוא במדינה, שכמה מראשי השל'טון מפיקים לעצמם נכסים ארכיאולוגיים, ממלאים בהם את בתיהם וגינותיהם, למען עשיית רושם. איש לא התרשם יותר מאשר הרשל האף, מומחה אמריקאי לתחבורה, שהועסק במשלחת המיבצע של ארצות-הברית בישראל. הוא התרשם עד כדי כך, שניסה ללכת בעקבות הדוגמות, גרם לחיפושים עקשניים בחצרות כמה ארכיאולוגים חובבים ידועים בישראל ולמשלוח מברקים דחופים למרכז האינטרפול.

הגורם לכל המהומה הנראה היה ראש קטן וחייכני, הנראה כראשו של נער קונס, שישב שנים רבות מתחת לאדמה על כתי פיו של אליל החקלאות הרומי, פיאון. אותו פסל נחשף יחד עם הראש בסוף השנה שעברה, על-ידי הארכיאולוג אברהם נגב, בשטח עתיקות קיסריה. אך הראש נעלם לפני שלושה חודשים.

אך מה שלא הצליחו לגלות ראשי כל ה' חוקרים, ביצעה עין המצלמה. ידיו אישי של מומחה הסיוע הטכני האמריקאי הרשל האף, רצה לגרום נחת לחברו, הביא יום אחד לביתו בהרצליה, מצלמה, צילם את בעל-הבית ואשתו על רקע קישוטי האבן ה' מקוריים שנמצא בחצר הבית.

אלמוני עם ראש. התמונה התגללה לידיו של חובב ארכיאולוגיה, שנדהם ל' גלות בה את הראש הנעלם, מיהר לחקור את בעל התמונה על מקום הצילום, מסר על כך מייד למשטרה.

כאן התחילו הבעיות. הרשל האף (43), הוא אורח ארצות-הברית, ליד מדינת אורגן. המשטרה לא רצתה בסיבוכים בין-מדינתיים, הצביעה את הפנין לשיקולו של דויד סימון, המקשר של משרד ראש הממשלה עם מש'לת הסיוע הטכני של ארצות-הברית. החזרת הראש בוצעה בשיטות חלם. כולם סמנו ראשם בחול, כאילו לא ידעו דבר, והאף החזיר את הראש למקומו, טילפן למשרת חדרה והודיע לה על כך. למחרת הודיע מפקד גפת חדרה ש"אלמוני" החזיר את הראש.

סיום חגיגה. גם האמריקאים וגם ה' ישראלים לא היו מעוניינים במירסומת. ה' אמריקאים פנו למשרד התחבורה, ביקשו למוע רעש, ועברו את האף בדחיפות ל' משלחת הסיוע הטכני בתורכיה. דויד סימון, המקשר הישראלי, הודה שניסו להשתק את העניין: "לא רצינו לקלקל את היחסים עם האמריקאים, בייחוד מפני שחווה הסיוע מתסמים בטקס חגיגי ב'30 ביוני. לא רצוי לגמור אותו מוקדם יותר, בצורה חגיגית פחות."

הישראלים אף סירבו לגלות את שמו של המומחה, בטענה שלדבר הוא בגדר סוד. הועמדו באור 'מכת למדי כשקצין העת' נות של שגרירות ארצות-הברית נענה ללא קושי לכל מי שביקש פרטים.

אדם נוסף שהתעסק במעטה של שתיקה היתה אשתו של האף, שרבה 'ננות לשא' לותיו של קצין העתונות האמריקאי. רק לאחר נסיונות שינוע ממושכים העלתה האשה טענות על העוול שנגרם להם, לדע' תה, שעה שפורסם כאילו הם גנבו את הראש. לדבריה, מצאו את ראש הפסל על הקרקע מחוץ לגדר שטח העתיקות בקיסריה, לפני המישה שבועות. לדברי המשטרה, נעלם הראש לפני שלושה חודשים. "מה היה כל כך גוראני" טענה האשה, "ראיתי כבר ישראלים לוקחים דברים יותר חשר בים, ואיש לא אמר להם דבר. כל מה ש' אנחנו עשינו, היה שטעינו וחשבנו את ה' ראש לחסר ערך וחשיבות!"

תיאטרון

אל תתנו לו לגסוס!

זו אינה מודעה. זו קריאת אזי עקה, לרגל מחזור חדש של הצגת המחזה "כגרי המרד" בתיאטרון "הבימה". כותב השחקן אורי זוהר:

רק השבוע ניתנה לי ההזדמנות לחוות בהצגת בגדי המלך את גל ההצגות ה' ראשונות החמצתי, ואילו ההצגה האחרונה לפני זו שבה נוכחתי, הוצגה לפני למעלה מחודשיים.

אני כותב דברים אלה בגלל העובדה ה' מחרידה, שהמארזע התיאטרי החשוב ביותר מזה שנים רבות, גוסס לעינינו.

קראתי לפחות ארבע-חמש ביקורות על

הרגש, ופעילות חברתית עקרה באה במקום תוכן וענין בחיים.

זהו עולם המורכב מתארים במקום אני שים ושבו הצביעות היא התכונה הנדרשת ביותר. אלא שאנואי, בציירו את החממה החברתית, כמעט ואינו משתמש במכחול הסאטירה ובצבעים של ביקורת. כל כוחנו היא לסבר את האוזן ולהשיע את העין במין ששוע קליל שיעורר גיחוכים ומעט הזדהות עם אלה המנסים לנפץ את זגרי גיות החממה.

עלילתו המסובכת והשזורה שתי וערב של המחזה מתרחשת בחממת ארמונה של מאדאם דה מרמורט (מרים ברנשטיין כהן), עשירה ומשוחקת הצמודה אל כסא גלגלים ועורכת נשף המשפחה וידידיה הכבועים. מוקד ההתרגשות, שאנואי נזקק לתריסר דמויות כדי לפתחו ושמוען ישראלי רק לאחת — הם צמד תאומים (עודד תאומי) השונים זה מזה בתכונותיהם, אך לגמרי לא בחי' צוניותם.

האח השחזן המאוהב ב' בתו (אביבה מרכס) של חייט יהודי מקרוב (מיכאל גור) שהתעשר והפך בכה כספו שליטה של החברה הצרפתית הגבוהה, עורך מתיחה ח' רתית כדי לפגוע באהובתו. הוא מזמין לנשף זנונות פאריסאית (גילה אלמגור), מציגה כקרובת משפחה, מ' נסה להפכה למרכז הנשף, כדי לפגוע בבת היהודי העשיר.

אלא שהזנונות באה ב' חברת אמה (רחל מרכס) הטרפת את הקלפים, הופ' כת את הקערה על פיה. ה' קומדיה הופכת כמעט לטר' גדיה, אלא שהפיאנד מיישר את כל ההורים, שולח כל אשה בדיוק לזרועות הגבר שנועד לה.

יותר מדי זמן. מגי רעתו הגדולה של המחזה היא שאין שום מישור משר' תף בין דמויות העלילה והצופים. כל מה שקורה על הבמה, כל כך לא איכפת לאיש, עד שכעבור זמן קצר זה מתחיל ליעצ.

נשאר רק הברק החיצוני. רודא ריילינגר, התפארן מקיבוץ הזורע, בנה תפאורה מרוביבה הגרפת מתיאות כפיים עם עלות המס. גיורא מנור, הבמאי מקיבוץ שמר'העמק, עיצב את התפאורה האנושית בצורה ראותנית לא פחות, אם כי לעיתים יותר סטאטית מהתפאורה עצי מה.

מפעלים

אנשים למטן אמן

איש אינו יודע בברור מה הניע את מגי רנוב (42) לעזוב את ביתו שבולאויאנא, ארצות-הברית, להתר על הכנסה של קרוב לאלף דולאר בחודש ולהגיע עם אשתו, שלוש בנותיו ו... מערכת התופים שלו, לישראל.

הוא הגיע ארצה בערב פסח, בשנה ש' עברה, קיבל מיד עבודה במועדון הלילה השעות הקטנות שבצפת. כנסגרי המועדון לקראת החורף, התקבל מגי בזרועות פתור חות במועדון עומר כאיים שביפו.

לפני שבועות אחדים הבחינו מבקריו הקבועים של המועדון בשינוי שחל בנופו של מגרש החניה הסמוך. מכוניתו של מגי חדלה לעמוד שם. אמן-התופים בעל הזקן הקצר והמטופח, שכב אותה שעה, כמעט חסר-הכרה, על מיטת בית-החולים, כשעור' קיו סופגים את נספי הגלוקוזה. ניתוח כים המרה גילה אצלו גם כיבקיבה והוא נאלץ לעבור כמה ניתוחים.

השבוע קמו ידידיו, החליטו לערוך עבר' רו מיפע אמנותי שלל הכנסותיו יהיו קודש למימון היצאת הטיפול הרפואי. "אנו מק' יום", אמר יצחק שור, בעל מועדון הש' עות הקטנות, אשר לקח על עצמו את אירגון המופע, "כי ב'21 לחודש הבא, כאשר תתקיים ההופעה, ויכל כבר מגי לרדת ממיטתו, להיות נוכח כאורח-כבוד בתוכנית שאורגנה למענו."

שחקנים חלפי ונאמן ב"הזמנה לארמון"

קנקן בלי תוך

המחזה ועל ההצגה, אשר בהן ניסו המבק' רים האומללים לחפות במלים מסובכות על חוסר רגישותם ומבוכתם בכל הנוגע לתיאטרון. להוציא מקרה אחד או שניים לכל היותר, לא שמעתי על מבקר כלשהו שאמר את המשפט הפשוט: "על ברכי אני מתחנן בפניכם — לכו וראו את בגדי המלך."

במקום קינה. אינו מבקר מקצועי, תודה לאל, ואינו חייב להוכיח את בורותי בנייתו משמעותו של מחזהו של ניסים אלונגי. אינו מסוגל עדיין לרדת לעומקו. אולם אילו הייתי מן המקוננים הקבועים שלנו על דלותו של המחזה המקורי, על התיאטרון המשעמם שלנו ועל המשחק ה' חובבני והבימיוי הול שאנו זוכים להם מזה שנים, הייתי קם עכשיו וזועק בקול גדול: "לכו לשמוע את אחד המחזות ה' מעניינים ביותר שהוצגו בארץ; לכו לחזות בעבודת הבימוי הטובה ביותר מזה מזמן רב מאוד; לכו לראות צחת שחקנים, המבצע עבודה מבריקה; לכו לראות סוף-סוף תפאור' רת תיאטרון אמיתית, במקום הקישוטים היפים פחות או יותר שהורגלנו להם. ב' קיצור: לכו לראות תיאטרון!"

ארמון הקישט

הזמנה לארמון (התיאטרון הקאמרי; מאת ז'אן אנואי; בימוי — גיורא מנור) הוא מחזה ראוה, מין קנקן מפואר שאין בו תוך, שבו ממלאים גם השחקנים תפקיד של תפאורות נעות — סמלים ומצבות ל' דמויות קלאסיות מתוך אוצר התיאטרון. זוהי קומדיה רומנטית ואופטימית, השיי' כת לסדרה הורודה במחזותיו של אנואי, שבה ברק מילולי מכסה על שדפון רעיוני ותנועה דוחה בהצטלבויות חברתיות מח' פה על העדר כל התרחשות.

חממה חברתית. ארמון הפאר של אנואי אינו אלא חממה, מפוארת אמנם, בה צומחים יצורים אנושיים בתנאים מלא' כותים — שם חכסף ממלא את מקום

הוא והיא

אלפי נערות ורבבות צעירים בכל חלקי העולם מתמלאים רגשי נחיתות ובושה, שעה שתקופת חד' וות הצמיחה אצלם הופכת ל' עינוי התבגרות.

הרבה שמות קראו לאותם "פצעי בגרות", אך בשפת המדע הם נקראים "אקנה" (Acne) פצעים אלו מתהווים דווקא בשנות חיינו היפות ביותר. סיבתן פשוטה: תאי עור צומחים במהירות, ותאי העור המתים אינם נושרים אלא סותמים את נקובות העור. מצד שני הבלוטות שפעילות גדולה מיצרות שומנים. השומנים, שהיו צריכים לצאת דרך הנקובות, נעצרים ע"י העור הסתום וע"י כך מת' הוות נקודות שחורות ופצעים מכוערים. מה עוד שפצעים אלו עלולים להשאיר את סימנם ל' תמיד.

הלנה רובינשטיין, אשר הקדישה את חייה לטיפוח החן והיופי, השקיעה מחקר של שנים במעב' דותיה עד שהמציאה את התכשיט רים הבדוקים Bio Clear, והביאו רווחה למיליונים של בני נוער בארה"ב ובאירופה. כיום יכולים כל נערות ונער ישראלים להנות מנסיון בדוק זה ולהפטר מיסורי פצעי "אקנה".

תכשיריה המרפאים של הלנה רובינשטיין יאפשרו לך בכמה שבועות קצרים לקבל עור טהור מפצעים ונקי מרובים, בריא ויפה. והדרך פשוטה...

1. רחיצת הפנים ב-Bio Cleanser בבוקר ובערב מטהרת את העור.
2. לרענן עור פניך ב-Water Lily Skin Lotion להורדת השו' מנים וליצוב העור.
3. משח Bio Clear משלימה את הטיפוח ומיועדת לרפוי העור.
4. ולשער ראשך Bio Shampoo קשקשים הם אחד הגורמים ל"אקנה".

חוברת הסבר מיוחדת על מלח' מה בפצעי "אקנה" ושמירת העור תשלח חינם לכל דורש במעטפה סגורה וחלקה עם סימון אישי. נא לפנות בכתב למחלקת פצעי עור, מעבדות הלנה רובינשטיין, ת.ד. מס' 1, מגדל העמק.

אין לדחות למחר. כדאי להת' חיל היום. כל הדרוש לך יימצא בחנויות המרפאים הרשאים למ' כור את מוצרי הלנה רובינשטיין. שם ידעו גם ליעץ לך אישית. הטיפול יעיל, קל ונוח. עור טהור הוא לא רק יסוד למראה נעים אלא גם להרגשה טובה.

Helena Rubinstein